

Имало ЕДИНЪ царь

Имало единъ добъръ и мждъръ царь. Той обичалъ да ходи по села и градове, за да узнае, отъ какво се нуждае народътъ му. Изъ столицата си излизалъ понѣкога предрешень, та да го не познаятъ. Често той се отбивалъ въ една обушарница и разговарялъ съ обушаря, който билъ будень и уменъ човѣкъ.

Следъ време умрѣлъ първиятъ съветникъ на царя. Това се разчуло бързо въ цѣлата страна. Всички скърбѣли и съжалявали, защото покойниятъ билъ справедливъ управникъ и полагалъ голѣми грижи за народа. Най-много скърбѣлъ царьтъ. Той дълго мислилъ, съ кого да го замѣни и все отлагалъ. Дирѣлъ му достоенъ замѣстникъ, а не намиралъ. Това много го измжчвало и билъ постоянно замисленъ и мраченъ.

Но лицето му просияло отъ радостъ и на душата му станало леко, когато си спомнилъ за обушаря. Пратилъ, да го извикатъ и го назначилъ за пръвъ свой съветникъ. Работитѣ въ царството тръгнали още по-добре. Народътъ билъ щастливъ и доволенъ — гордѣлъ се съ своя мждъръ царь и съ неговия пръвъ съветникъ. Доволенъ билъ и царьтъ. Но не минало много време, и единъ отъ придворнитѣ му казалъ:

— Царю честити, ти постави на най-висока служба въ държавата единъ обушаръ, ала той се показва неблагодаренъ. Сбира се понѣкога ноше въ подземieto на една къща съ непознати хора и готви нѣкакъвъ заговоръ противъ тебе.

— Мисли, какво приказвашъ, защото въ моето царство клеветницитѣ заплащатъ съ главата си, — прекъсналъ го царьтъ.

— Ако думитѣ ми не излѣзатъ вѣрни, залагамъ главата си, — отвърналъ придворниятъ, поклонилъ се дълбоко и излѣзълъ

Царьтъ отначало се колебаелъ, що да стори. Мжчно му било да изкаже каквото

